

ඛයා වරයෙක් !

ලෙසින්ටන් පුවත්
කොට්ඨාස පරිපාලන

IASC
Inter-Agency Standing Committee

“ඔයා විරයෙක්” පොත නිර්මාණය වීම

මෙම පොත මානසික සෞඛ්‍යය සහ හදිසි අවස්ථාවල මනෝවිද්‍යාත්මක සහය සඳහා වන අන්තර් ආයතනික නිත්‍ය කමිටුව හා සබැඳි කණ්ඩායම (Inter-Agency Standing Committee Reference Group on Mental Health and Psychosocial support in Emergency Settings (IASC MHPSS RG)) මගින් දියත් කරන ලද ව්‍යාපෘතියකින් පළ කරන ලද්දකි. එම ව්‍යාපෘතිය සඳහා ගෝලීය මට්ටමේ, කලාපීය මට්ටමේ මෙන්ම විවිධ රටවල් පදනම් කරගත් IASC MHPSS RG හි සාමාජික සංවිධානයන්ට සම්බන්ධ විශේෂඥයන්ට අමතරව රටවල් 104ක දෙමව්පියන්, රැකබලාගන්නන්, ගුරුවරුන් සහ ළමයින්ගේ සහයෝගී දායකත්වය ලබා ඇත. කොවිඩ්-19 හදිසි තත්ත්වය යටතේ දරුවන්ගේ මානසික සෞඛ්‍යය සහ මනෝ විද්‍යාත්මක අවශ්‍යතා පිළිබඳ සොයා බැලීමට අරාබි, ඉංග්‍රීසි, ඉතාලි, ප්‍රංශ සහ ස්පාඤ්ඤ යන භාෂාවලින් ගෝලීය මට්ටමේ සමීක්ෂණයක් සිදු කර ඇත. එම සමීක්ෂණ ප්‍රතිඵල පදනම් කරගනිමින් කතාන්දරය තුළින් ආමන්ත්‍රණය කළ යුතු තේමා පිළිබඳව හඳුනාගන්නා ලදී. කතාන්දර කියවීමේ ක්‍රියාකාරකම් ඔස්සේ කොවිඩ්-19 ව්‍යසනයට ගොදුරු වූ රටවල් කිහිපයක දරුවන්ට පොත පරිශීලනය කිරීමට අවස්ථාව ලබා දෙන ලදී. දරුවන්, දෙමව්පියන් සහ රැකබලාගන්නන් විසින් ලබා දුන් ප්‍රතිපෝෂණ මත කතාන්දරය නැවත සංස්කරණය කරමින් වැඩිදියුණු කරන ලදී. තමන් කොවිඩ්-19 වසංගතය සමග අරගල කරන්නේ කෙසේද යන්න පිළිබඳව අප සමග තොරතුරු බෙදා හදා ගැනීමට ලොව පුරා දරුවෝ, දෙමව්පියෝ සහ රැකබලාගන්නෝ 1700 කට අධික පිරිසක් අප සමග සම්බන්ධ වූහ. මෙම කතාන්දරය වැඩි වර්ධනය කරමින් අපගේ සමීක්ෂණය සම්පූර්ණ කිරීමට දායක වූ මෙම දරුවන්, දෙමව්පියන්, සහ රැකබලාගන්නන්ට අපගේ විශේෂ ස්තූතිය හිමි විය යුතුය. මෙය ලොව පුරා දරුවන් විසින් දරුවන්ට නිර්මාණය කරන ලද කතාවකි.

මෙම කතාව ලියා සිතුවම් නිර්මාණය කරන ලද්දේ හෙලන් පටුක් (Helen Patuck) විසින් බව IASC MHPSS RG විසින් මෙහිලා ප්‍රකාශ කරනු ලබයි.

මෙම කෘතියේ සිංහල පරිවර්තනය ජනප්‍රිය ගමගේ විසින් ද, සෝදුපත් බැලීම ජයලිය ජයසේකර සහ වම්මි ඉරේෂා කරපුටුගල විසින් ද, සිංහල අක්ෂර සංයෝජනය තාරක විපුලගුණ විසින්ද සිදු කරන ලදී.

හැඳින්වීම

“ඔයා විරයෙක්” ලොව පුරා කොවිඩ්-19 වසංගතය නිසා පීඩාවට පත්ව සිටින දරුවන් වෙනුවෙන් ලියන ලද්දකි.

“ඔයා විරයෙක්” දෙමව්පියන්, රැකබලාගන්නන් හෝ ගුරුවරුන් විසින් තනි තනි දරුවන්ට හෝ දරුවන් කණ්ඩායමකට කියවිය යුතුය. මෙය එවන් වැඩිහිටියෙකුගේ සහය නොමැතිව දරුවන් විසින් තනිව කියවීම නිර්දේශ නොකෙරේ. මෙයට අමතරව (Actions for Heroes) ලෙස නම් කොට ඇති අනුපුරක මාර්ගෝපදේශයට (ඉදිරියේදී පළ කිරීමට නියමිත) කොවිඩ්-19 සම්බන්ධ කරුණු, දරුවන්ට සිය ආවේශ පාලනය කරගැනීමට උදවු විය හැකි ආකාරය මෙන්ම මෙම පොත ඇසුරින් දරුවන්ට කළ හැකි අතිරේක ක්‍රියාකාරකම් ආදී කරුණු අන්තර්ගත වේ.

පරිවර්තනය

අරාබි, චීන, ප්‍රංශ, රුසියානු සහ ස්පාඤ්ඤ යන භාෂාවන්වලට මෙම කෘතිය පරිවර්තනය කිරීම මේ හා සබැඳි කණ්ඩායම විසින්ම සිදුකරනු ඇත. වෙනත් භාෂාවන්ට පරිවර්තනය කිරීම සඳහා IASC Reference Group for Mental Health and Psychosocial Support (MHPSS) (mhpss.refgroup@gmail.com) සම්බන්ධ කරගන්න. සියලුම සම්පූර්ණ කරන ලද පරිවර්තන IASC සබැඳි කණ්ඩායමේ වෙබ් අඩවියෙහි පළ කරනු ලැබේ.

ඔබ මෙහි පරිවර්තනයක් හෝ අනුවර්තනයක් සිදු කරන්නේ නම් කරුණාකර පහත සඳහන් කරුණු ගැන සැලකිලිමත් වන්න.

- ඔබගේ නිල ලාංඡන (හෝ ඔබට ආධාර සපයන කණ්ඩායමක ලාංඡන) මෙයට එකතු කළ නොහැක.
- අනුවර්තනවලදී (උදා - පෙළ හෝ සිතුවම් වෙනස් කිරීම) IASC නිල ලාංඡනය භාවිත කළ නොහැක. එවැනිකදී IASC විසින් කිසියම් සංවිධානයක්, නිෂ්පාදනයක් හෝ සේවාවක් අනුමත කර ඇති බවට ඉඟියක් ඇතුළු නොකිරීමට වග බලාගත යුතුය.
- පරිවර්තන හෝ අනුවර්තන Creative Commons හෝ ඒ හා සමාන කතු අයිතිය සහිත බලපත්‍රයක් සහිතව පළ කළ යුතුය. මේ සඳහා යෝජනා කර ඇත්තේ CC BY-NC-SA 4.0 හෝ 3.0 බලපත්‍ර මාදිලියයි. සියලුම බලපත්‍ර මාදිලිවල තොරතුරු මෙහි ඇත. <https://creativecommons.org/share-your-work/licensing-considerations/compatible-licenses>
- මෙම ප්‍රකාශනය පරිවර්තන භාෂාවෙන් ඇතුළත් කළ යුතුය. - “මෙම පරිවර්තනය/අනුවර්තනය Inter-Agency Standing Committee (IASC) මගින් නිර්මාණය කරන ලද්දක් නොවේ මෙහි අන්තර්ගතය හෝ පරිවර්තන නිරවද්‍යතාව පිළිබඳව IASC වගකියනු නොලැබේ මුල් ඉංග්‍රීසි සංස්කරණය “Inter-Agency Standing Committee. My Hero is You: How Kids Can Fight COVID-19!

Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO shall be the binding and authentic edition.”

සාරාට එයාගෙ අම්මා ඒරයෙක්. මොකද කියනවා නම් එයා තමයි ලෝකේ ඉන්න හොඳම අම්මා. ඒ වගේම හොඳම විද්‍යාඥවරිය. ඒත් සාරාගේ අම්මටවත් කොරෝනා වෛරසයට බෙහෙතක් හොයාගන්න බැරි වුණා.

“කොරෝනා වෛරසය කොයි වගේ ද?” සාරා අම්මගෙන් ඇහුවා.

“කොවිඩ් 19 කියලත් කියන කොරෝනා වෛරසය පුංචිම පුංචියි. අපිට දකින්න බැරි තරම් පුංචියි. ඒත් ලෙඩේ තියෙන කෙනෙක් කහිද්දි, හවිටිං යවද්දි ඒක පැතිරෙනවා. එයාලා ළඟින් හිටියොත් හරි ලෙඩ වුණු අයගේ වටේ තියෙන දේවල් අපි ඇල්ලුවොත් හරි අපිටත් බෝ වෙනවා. ලෙඩේ හැදුණු අයට කැස්ස, උණ වගේම හුස්ම හිරවෙන ගතියකුත් ඇති වෙනවා.”

“අපිට කොරෝනා නැති කරන්න බැරි අපට ඒක නොපෙනෙන නිසාද?” සාරා ඇහුවා.

“අපිට ඒක නැති කරන්න පුළුවන්. ඒ නිසා තමයි සාරා අපි ප්‍රවේසම් වෙන්න ඕන. ලෝකෙ එක එක විදියෙ මිනිස්සුන්ට කොරෝනා හැදිල තියෙනවා. හැමෝටම පුළුවන් වෛරසය පරද්දන්න උදව් කරන්න. විශේෂයෙන්ම පොඩි ළමයින්ටත් පුළුවන් උදව් කරන්න. අනිත් හැමෝම වෙනුවෙන් ඔයාලා ප්‍රවේසම් වෙන්න ඕන. එහෙම හිටියාම ඔයා ඒරයෙක් වෙනව. ඒ විදියට ඉඳලා ඔයා ඒරයෙක් වෙනව දකින්නයි මට ඕන.

සාරා චිදා හින්දුට ගියා. ඇඳේ වැතිරිලා ඉන්න ගමන් ඇය කල්පනා කළා. තමන් ඒරයෙක් කියලා සාරාට හිතුවේ නැහැ. ඒ ගැන ඇයට පසුතැවීමක් ඇති වුණා. වියාට ඕන වුණේ ඉස්කෝලෙ යන්න. ඒත් ඉස්කෝල වහලා. වියාට යාළුවෝ හමු වෙන්න ඕන වුණත් ඒකත් ආරක්ෂිත නැහැ. සාරාට ඕන වුණේ කොරෝනා නිසා පැතිරෙමින් තියෙන බියජනක ගතිය නැති කරන්න.

“ඒරයන්ට විශේෂ බලයක් තියෙනව නේ.” වියා ඇස් දෙක පියාගෙන නිදාගන්න සැරසෙන ගමන් තමන්ටම කියාගත්තා.

“මට මොකක්ද තියෙන විශේෂ බලය?”

එක වරම අඳුර මැද්දෙන් මෘදු කටහඬක් ඇගේ නම කොඳුරා කියනවා ඇහුණා.

“කවුද ඔතන?” ඇයත් පෙරළා සිහින් හඬින් ඇහුවා.

“ මොනව කරල ද ඔයාට ඒරයෙක් වෙන්න ඕන?”

“මට ඕන ලෝකෙ ඉන්න හැම ප්‍රමයටම කියල දෙන්න පරෙස්සම් වෙලා ඉන්න හැටි. එතකොට වියාලට පුළුවන්නෙ අනික් අය හැමෝමත් ආරක්ෂා කරන්න.” සාරා කිවුවා.

“ඒකට ඉතින් මගෙන් මොනවද වෙන්න ඕන.” කටහඬ ඇහුවා.

“මට ඕන පියාඹලා යන්න පුළුවන් කෙනෙක්. හයිසෙන් කතා කරන කෙනෙක්. උදව් කරන්න පුළුවන් කෙනෙක්.”

හුස්ම පිඹින ශබ්දයක් එක්ක පුදුම හිතෙන කෙනෙක් හඳු වළිය මැද්දෙ පෙනී හිටියා.

“ඔයා කවුද?” හුස්ම ඉහළට අල්ලගත් ගමන් සාරා ඇහුවා.

“මම අයිරෝ.” එයා කිවුවා.

“මම අයිරෝ කියල කෙනෙක් කවදාවත් දැකල නැහැ.” සාරා කිව්වා.

“මම දිගටම මෙතන හිටියා.” අයිරෝ කිවුවා. “මම ආවෙ ඔයාගෙ හඳුවනින්.”

“ඔයා මගේ නම්. එහෙනම් මට ලෝකෙම ළමයින්ට කියන්න පුළුවන් කොරෝනා වෛරසය ගැන!” සාරා කිව්වා. “මට ඒරයෙක් වෙන්න පුළුවන්. ඒත් අයිරෝ කොරෝනා තියෙන කාලේ එහෙ මෙහෙ ඇවිදින එක හොඳද?”

“මාත් එක්ක ගියාට කමක් නෑ සාරා.” අයිරෝ කිව්වා. “අපි දෙන්න එකට ඉන්න තුරු කිසිම දේකට බෑ ඔයාට හානියක් කරන්න.”

ඉතින් සාරා අයිරෝගේ පිට උඩට නැගිණ. දෙන්නාම සාරාගේ කාමරයේ ජනේලයෙන් රූ අහසට පියැඹුවා. ඔවුන් තාරකා අතරට පියාඹන ගමන් හඳට ආචාර කළා.

ඉර නැගගෙන විද්දි ඔවුන් ලස්සන කාන්තාරයකට ගොඩබැස්සා. පිරමීඩ ආසන්නයේ පුංචි ළමයි කණ්ඩායමක් සෙල්ලම් කරමින් හිටියා. ළමයි සතුටින් කෑ ගසමින් සාරාට සහ අයිරෝට අත් වැනුවා.

“කොහොමද? මම සලිම්!” ඔවුන් අතරින් එක පිරිමි ළමයෙක් කිවුවා. “ඔයාල මොකද මෙහේ කරන්නේ? සමාවෙන්න, අපිට මීට වඩා ළං වෙන්න බෑ. අඩුමගානෙ මීටරයක් වත් දුරින් හෙ ඉන්න කියල තියෙන්නෙ.”

“ඒක හිසාම තමයි අපි මෙතන ඉන්නෙ” සාරා උත්තර දුන්නා. “මම සාරා. මේ ඉන්නෙ අයිරෝ. ඔයාල දන්නවද පොඩි ළමයිනිට පුළුවන් වියාලගේ අසල්වැසියෝ, අම්ම තාත්තලා, ආච්චි සීයලා කොරෝනා වයිරසයෙන් ආරක්ෂා කරගන්න? අපි කරන්න ඕන දේ තමයි....”

“සබන් දාලා වතුරෙන් අත් හෝදන එක!” සලිම් හිනාවෙමින් කිව්වා. “අපි දන්නවා සාරා, අපි ලෙඩ වුණොත් කහින්නෙ වැලමිටේ ඇතුළු පැත්තට. ඒ වගේම කාට්ටන් අතට අත දෙන්නෙ නෑ. ඇතින් ඉඳන් අවාර කරනවා මිසක්. අපි ගේ ඇතුළෙම ඉන්න තමයි හදන්නෙ. ඒත් අපි ඉන්නෙ ලොකු ටවුන් එකක. නැමෝම ගෙවල් ඇතුළෙ ඉන්නෙ නෑ.”

“හ්ම්ම්. සමහර විට මට ඒකට උදව් කරන්න පුළුවන් වේවි.” අයිරෝ කිවුවා. “වියාලට කොරෝනා වෛරසය පේන්නෙ නැති වුණාට මාව පේනවනෙ. හගින්න! ඒත් දෙපැත්තට වෙලා තටු දෙකෙන් වාඩි වෙන්න. එතකොට මීටරයකට වඩා දුරයි.”

සලීම් සහ සාරා තටු දෙකේ වාඩි කරවගෙන අයිරෝ අහසට නැගීයා. චියා මුළු නගරයටම ඉහළින් විහෙ මෙහෙ පියාඹමින් ගර්ජනා කරමින් නාද කළා. සලීම් විදිවල ඉන්න පුංචි ළමයින්ට කතා කළා.

“ඔයාල ගෙදර අයට ගිහින් කියන්න, ඇතුළෙ ඉන්න චික තමා වැඩිය හොඳ කියල. ගේ ඇතුළෙ හිටියොත් අපිට අහික් අය හොඳින්ම ආරක්ෂා කරගන්න පුළුවන්.”

දකින්න ලැබුණු දෙයින් මිහිස්සු පුදුමයට පත් වුණා. චියාලා සලීම්ලාට අත වනලා කැමැත්තෙන්ම ගෙවල් ඇතුළට ගියා.

අයිරෝ ඉහළ අහසට නැගුණා.
සලිම් සතුවීන් කෑ ගැහුවා.
වලාකුළු අතරින් යන ගුවන්
යානයක් අසලින් යන විට එහි
සිටි මගීන් ඔවුන් දෙස බැලුවේ
පුදුමයෙන්.

“මිනිස්සු ඉක්මනින්ම ප්ලේන්-
වලින් යන එක නවත්තාලී, ටික
දවසකට හරි.” සලිම්
කිවුවා. “දැන් දේශසීමා වහනව
හැමතැනම. අපි අපිට පුරුදු
තැන්වල අපේම අය එක්ක
ඉන්නයි තියෙන්නෙ.”

“ගොඩක් දේවල් වෙනස් වෙලා වගේ දැනෙනව”
සාරා කිවුවා. “සමහර වෙලාවට බයත් හිතෙන-
වා.”

“වෙනස් වෙනස් දේවල් සිද්ධ වෙනකොට බය හිතලා කලබල ගතියක් ඇති
වෙනවා තමයි.” අයිරෝ කීවා. “මට බය හිතුණම, මම
හෙමින් හුස්ම ගන්න ගමන් නානෙන් ගිහි දලුවක් පිට කරනවා.” අයිරෝ
දැවැන්ත ගිහි බෝලයක් පිට කළා.

“ඔයාල බයක් ඇති වුණාම සන්සුන් වෙන්නෙ
කොහොමද?” අයිරෝ අහික් දෙන්නගෙන් ඇහුවා.

“මම ඒ වෙලාවට මාව ආරක්ෂා කරන්න පුළුවන් කෙනෙක් ගැන හිතනවා.” සාරා කිවුවා.

“මමත් චිහෙමයි, ළඟ ඉන්න කොට මට කරදරයක් වෙන්නෙ නෑ කියල හිතෙන කෙනෙක්. මගේ ආවිච්ඡි සීයයි වගේ.” සලීම් කිවුවා. “මට චියාලව මතක් වෙනවා. මට චියාල ළඟට යන්න බැහැනෙ, කෙරෝනා වෛරසය හිසා. හැම සෙනසුරාදා ඉරිදා-ටම අපි චියාලව බලන්න යනවා. ඒත් ඒ ගොල්ලන්ගෙ ආරක්ෂාව ගැන හිතලා දැන් යන්න බැහැ චිහෙම.”

“ඔයාට චියාලට කෝල් කරන්න පුළුවන්නේ?” සාරා ඇහුවා.

“ඔව්. පුළුවන්” සලීම් කිව්වා. “චියාල හැමදාම මට කෝල් කරනවා. මම ගෙදරදි කරන හැම දේම ගැන චියාලට කියනවා. චිහෙම කළාම මටත් සතුටයි. ඒව අහන් ඉන්න චියාලත් කැමතියි.”

“හිතර හමු වුණු අය දැන් හමු නොවෙද්දි දුක හිතෙනවා තමයි.” අයිරෝ කිවුවා. අපි කොයි තරම් චියාල ගැන හිතනවාද කියන එක තමයි ඒකෙන් පේන්නෙ. ඔයාල තව ටීරයො හමු වෙන්න කැමතිද?”

“ඔව්. ඔව්.” සාරා, සලීම් දෙන්නම කිවුවා.

“හොඳයි. මගේ යාළුවා සාෂාටත් තියෙනවා විශේෂ බලයක්.” අයිරෝ කිවුවා. “ගිහින් බලමු.”

ඔවුන් පහළට පියඹලා ගිහින් පුංචි ගම්මානයකට ගොඩබැස්සා. පුංචි ගැහු ළමයෙක් වයාගේ ගෙදර ඉස්සරහ මල් නෙළමින් හිටියා. ළමයින් දෙන්නෙක් පිටේ තියාගෙන එන අයියෝ දකිද්දි වයා හිනා වුණා.

“අයියෝ!” වයා කෑ ගැහුවා. අපි අඩුම තරමින් මීටරයක් දුරින් ඉන්න ඕන නිසා මම දුර ඉඳන් අත වහන්නම්. ඔයාල මොකද මෙහේ කරන්නෙ?

“අපිටත් ඔයාව දකිද්දි සතුටුයි සාමා.” අයියෝ කිව්වා. “අපිට අහින් අය ගැන තියෙන ලෙන්ගතුකම වදනවලින් වගේම අපේ හැසිරීමෙනුත් පෙන්නන්න පුළුවන්නෙ. ඒක කොයි තරම් දෙයක්ද? ඉතින් ඔයාට තියෙන විශේෂ බලය ගැන කියන්නකෝ මේ මගේ යාළුවො දෙන්නට.”

“මොකද්ද මගේ විශේෂ බලය?” සාරා ඇහුවා.

“ඔයාගෙ පවුලෙ කෙනෙක් ලෙඩ වුණා. ඒ නිසා ඔයාල ගෙදරටම වෙලා ඉන්නව අහික් අයට ඔයාලගෙන් බෝ වෙන්න ඉඩක් දෙන්නෙ නැතුව.” අයියෝ කිව්වා.

“ඔව්. අපේ තාත්තට කොරෝනා හැදිලා. වයා හොඳ වෙනකම් ඇඳුම වෙලා ඉන්නව.” සාමා කිවුවා.

“ඒත් තත්ත්වය විවිචරම නරකත් නෑ. අපි සෙල්ලම් කරනවා, උයනවා, ගෙදර වත්තේ වැඩ කරනවා, හැමෝම චිකට කෑම කනවා. මල්ලියි මායි ව්‍යායාම කරනවා, නටනවා, සමහර වෙලාවට මට ඉස්කෝලේ මතක් වෙනව. ඒ නිසා මම පොත් කියවන ගමන් ඉගෙනගන්න වැඩක් දිගටම කරගෙන යනවා. මුලදි නම් ගෙදර ඉන්න චික විකාරයක්. ඒ වුණාට පසු-”සෙ ඒක ගාණක් නැති වෙනවා.”

“ඒක හැම තිස්සෙම ලේසි නෑ සාමා.” අයිරෝ කිව්වා. “ඔයා විනෝදෙන් පවුලේ අයත් චික ගෙදර ඉන්න ක්‍රම හොයන් තියෙනවා. ඒක නිසයි මම ඔයාට විරයෙක් කියල කියන්නෙ!”

“ගෙදරදි ඔයා පොඩි පොඩි රණ්ඩුවලට පැටලෙන්නෙ නැද්ද?” සලිම් ඇහුවා.

“සමහර වෙලාවට.” සාරා කිව්වා. අපිට වැඩිපුර අනික් අය තේරුම් ගන්න ගමන් වැඩිපුර ඉවසන්න වෙනව. වෙනදට වඩා ඉක්මනින් අපිට වැරද්ද පිළිගන්නත් වෙනව. ඒක ඇත්තටම විශේෂ බලයක්. ඒකෙන් අනික් අයට හොඳක් වෙනව වගේම අපිටත් සැහැල්ලුවෙන් ඉන්න පුළුවන් වෙනව. සමහර වෙලාවට මටත් තනියම ඉන්න ඕන වෙනව. මොකද මම කැමතියි තනියම නටන්නයි සිංදු කියන්නයි. අනිත් චික මට මගේ යාළුවන්ට කෝල් කරන්නත් පුළුවන්නෙ.”

“ඒත් අයිරෝ ගෙදරක් නැති අය හරි ගෙදරින් අපත් වෙලා ඉන්න අය හරි?” සාරා ඇහුවා.

“ඒක හොඳ ප්‍රශ්නයක් සාරා.” අයිරෝ කිව්වා.

“අපි ගිහිල්ලම බලමු.”

සාමාගෙන් සමු ගත් ඔවුන් ආයෙන් අහසට නැගිලා
පිටත් වුණා. වටපිටාවේ වායුගෝලය උණුසුම් වෙනව කියල
දැනෙද්දි ඔවුන් ගොඩබැහැල තිබුණේ මුහුදින් වට වුණ
දූපතකට.

එතන දකින්න ලැබුණො මිනිස්සු පිරිලා ඉන්න කඳවුරක්. ඔවුන් දැකපු එක ගෑනු ළමයෙක් අපත ඉඳන් අත වැනුවා.

“හලෝ අයිරෝ, ආයිත් සැරයක් ඔයාව හමු වෙන්න ලැබුණාට සතුටුයි.” එයා කිවුවා. අපි අඩුම ගානේ මීටරයක දුරින් ඉන්න උත්සාහ කරන නිසා මං මෙනත ඉඳන් කතා කරන්නම්. ඒ වුණාට මට ඕන ඔයාගේ යාළුවෝ අඳුනගන්න. මගේ නම ලයිලා.”

“කොහොමද ලයිලා! මම සාරා, මේ ඉන්නෙ සලීම්.” සාරා කිවුවා. “ඔයා කොරෝනා වෛරසයෙන් බේරිලා ඉන්න උත්සාහ කරන බව පෙනිවා. වෙන මොනවද ඔයාල ඒකට කරන්නෙ?”

“අපි සබන් දාලා වතුරෙන් අත හෝදනවා!” ලයිලා උත්තර දුන්නා.

“කැස්ස ආවම කහින්නෙ වැළඹිටේ ඇතුළට ද?” සලීම් ඇහුවා.

“ඒ කොහොමද කියල පෙන්නන්න පුළුවන්ද?” ලයිලා විමසුවා. සලීම් එය කරලා පෙන්නුවා.

“අපි බය නොවී ඉන්නයි හදන්නෙ. ඒත් සමහර දේවල් ගැන හිතාගන්න බෑ.” ලයිලා කිව්වා. “ඒ ගැන පොඩ්ඩක් ඔයත් එක්ක කතා කරන්න පුළුවන්ද? කට්ටිය කියනවා සමහරු මේ ලෙඩේ හැදිලා මැරුණාලු. ඒක අහද්දින් බය හිතෙනවා. ඒක ඇත්තද? කොරෝනාවලින් මිනිස්සු මැරෙනව ද?”

අයිරෝ දිග හුස්මක් හෙළවා. පිටුපස කකුල් දෙකට වාරු වෙලා ඉඳගත්තා.

“ඔව්. පුංචි විරයිනේ. ඒක ටිකක් අමුතුයි තමයි.” අයිරෝ කිව්වා. “සමහර මිනිස්සුන්ට මේ ලෙඩෙන් කිසිම අමාරුවක් දැනෙන්නෙ නෑ. ඒත් සමහර අයට ගොඩක් අමාරු වෙනව. සමහර වෙලාවට මැරෙන්නත් පුළුවන්. ඒක හින්දා තමයි අපි වයසක අය, එක එක ලෙඩ තියෙන අය ගැන එහෙම වැඩිපුර හිතන්න ඕනේ.”

“සමහර වෙලාවට අපි ගොඩක් බය වුණාම ගොඩක් රැකවරණය තියෙන තැනක් ගැන හිතාගන්න ලේසියි. ඒක බය නැති කරගන්න උපක්‍රමයක්. ඒක අත්හදා බලන්න ඕනද?”

හැමෝම ඒකට කැමති වුණා. ඇස් වහගෙන වඩාත්ම රැකවරණයක් තියෙන තැනක් ගැන හිතාගන්න කියලා අයිරෝ ළමයින්ට කිව්වා.

“වැඩිපුරම රැකවරණයක් දැනුණු අවස්ථාවක් ගැන මතක් කරගන්න.” අයිරෝ කිව්වා.

ඒ වගේ තැනකදි දකින්න ලැබෙන දේ, හිතෙන දේ, විඳින්න ලැබෙන සුවඳ මොනවද කියලා මතක් කරගන්න කියලා අයිරෝ කිව්වා. ඒ වගේම තමන් කැමති කෙනෙක් ඒ තැනට කැඳවන්න අවස්ථාව ලැබුණොත් වියත් එක්ක මොන වගේ දේවල් කතා කරන්න ලැබේවිද කියලා කල්පනා කරන්න කියලත් අයිරෝ කිව්වා.

“ඔයාලට පුළුවන් දුකක් හරි බයක් හරි දැනෙන ඕනෑම වෙලාවක මේ වගේ රැකවරණයක් තියෙන තැනකට හිතීන් ගමන් කරන්න.” අයිරෝ කිව්වා. “මේක ඔයාලට තියෙන විශේෂ බලයක්. මේ ගැන ඔයාලගෙ පවුලෙ අයටයි යාළුවොන්ටයි කියන්න. මතක තියාගන්න මම වගේම තව ගොඩක් අය ඔයාලට ගොඩක් ආදරේ බව. ඒකත් ඔයාලට සතුටින් ඉන්න උදව් වේවි.”

“අපි හැමෝටම පුළුවන් අහිත් අය ගැන හොයා බලන්න.” ලයිලා කිවුවා.

“ඒක ඇත්ත ලයිලා” අයිරෝ කිවුවා. “අපි කොතන හිටියත් අපට පුළුවන් අහිත් අය ගැන හොයා බලන්න. ඔයා කැමතිද අපිත් එක්ක අපි බලන්න යන අවසාන තැනට එන්න.”

අයිරෝ සහ අලුත් යාළුවන් එක්ක යන්න ලයිලා කැමති වුණා. ලයිලා එකතු වීම ගැන සාරා විශේෂයෙන්ම කැමති වුණා. මොකද ඇය දැනගෙන හිටියා සමහර වෙලාවට අපිට අහිත් අයගේ උදව් අවශ්‍ය වන බව. ඔවුන් පියාසර කළේ නිහඬව කතා බහක් නැතිව වුණත් ලයිලාට දැනුණා එයාගේ අලුත් යාළුවන් ඇය ගැන ගොඩක් සැලකිලිමත් බව.

අපතින් හිම සහිත කඳු මුදුන් පෙනෙන්නට පටන් ගත්තා.
අයිරෝ පුංචි නගරයකට ගොඩ බැස්සා. ළමයින් කීප දෙනෙක්
ඇලක් අයිනේ සෙල්ලම් කරමින් හිටියා.

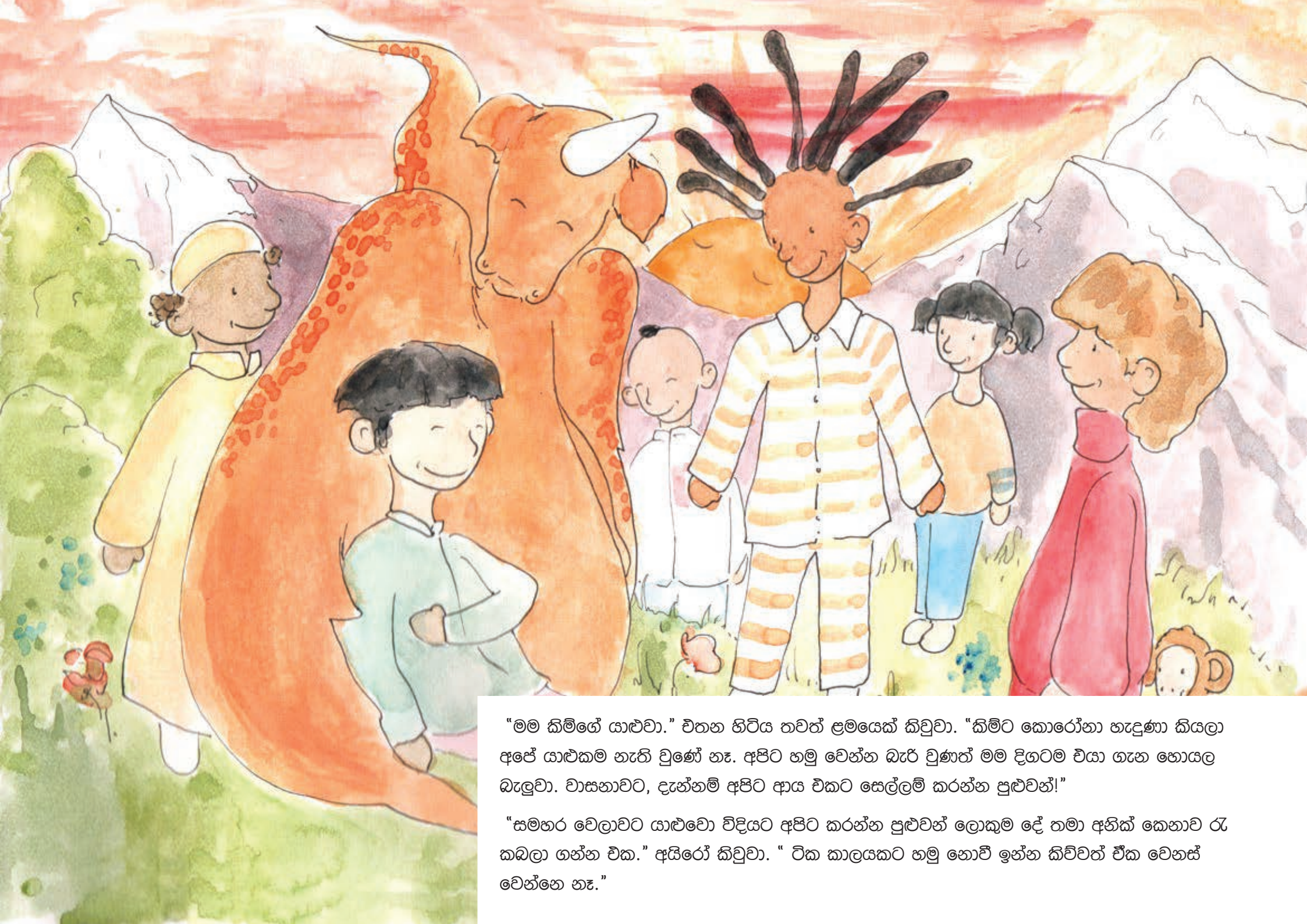
“අයිරෝ” එයින් එක්කෙනෙක් අත වනමින් කෑ ගැහුවා.

“හලෝ, කිමි” අයිරෝ කිවුවා. “හැමෝම කිමිව අඳුනගන්න. එයයි
එයාගෙ පවුලෙ සමහර අයයි කොරෝනා හැදිල හොඳ වුණු අය.”

“කොහොමද ඔයාට ඒක දැනුණෝ?” සලිම් ඇහුවා.

“කැස්ස එක්ක වරින් වර ඇඟ රත් වෙන්න පටන් ගත්තා. ඇගට
පණ නැතිවෙලා මට දවස් දෙක තුනක් සෙල්ලම්
කරන්නවත් ඕන කමක් දැනෙන්නෙ නැතිව හිටියා.” කිමි
කිවුවා. “මම ගොඩක් හිදාගත්තා. ගෙදර අය මට සාත්තු කළා.
අපි දන්න සමහර අම්මලට, ආච්චිලට, සීයලට
ඉස්පිරිතාලෙ යන්නත් සිද්ධ වුණා. නර්ස්ලා, දොස්තරලා ගොඩ-
ක් හොඳින් හැමෝටම සැලකුවා. ඒ වගේම අහල පහළ උදවිය
ලොකු සහයෝගයක් දුන්නා. අපි හැමෝටම සති
කීපයකින් හොඳ වුණා.”

“මම කිමිගේ යාළුවා.” එතන හිටිය තවත් ළමයෙක් කිවුවා. “කිමිට කොරෝනා හැදුණා කියලා අපේ යාළකම හැති වුණේ නෑ. අපිට හමු වෙන්න බැරි වුණත් මම දිගටම චියා ගැන හොයල බැලුවා. වාසනාවට, දැන්නම් අපිට ආය එකට සෙල්ලම් කරන්න පුළුවන්!”

“සමහර වෙලාවට යාළුවෝ විදියට අපිට කරන්න පුළුවන් ලොකුම දේ තමා අහික් කෙනාව රු කබලා ගන්න එක.” අයිරෝ කිවුවා. “ ටික කාලයකට හමු නොවී ඉන්න කිව්වත් ඒක වෙනස් වෙන්නෙ නෑ.”

“ අපිට අහික් අය වෙනුවෙන් ඒ දේවල් කරන්න පුළුවන්.” ලයිලා කිවුවා.

“ඉස්සර කළා වගේම ආයෙන් ප්‍රභූත අපිට ඉස්කෝලෙ යන්නයි, එකට සෙල්ලම් කරන්නයි පුළුවන් වේවි.” සලීම් කිවුවා.

සාරාට අලුත් යාළුවන්ට සමු දිලා ආපහු ගෙදර යන්න කාලය විලඹිලා තිබුණා. අද ගිය වීර වාරිකාව කිසිම දිනෙක අමතක නොකරන්න ඔවුන් එකිනෙකාට පොරොන්දු වුණා.

ඒ අය ටික කාලෙකට දකින්න නොලැබෙන එක ගැන සාරා දුක් වුණා. ඒත් කිමිගේ යාළුවා කී දේ මතක් වෙද්දි සාරාගේ හිත ශක්තිමත් වුණා. මුණගැසීම් නැති වුණත් බැඳීම් නැති වෙන්නෙ නෑ.

අයිරෝ හැමෝම ඒ අයගේ ගෙවල්වලට
ඇරළුවා. ඒ වගේම සාරා හින්දට වැටෙන
තුරු ඇගේ කාමරය අසල රැළී හිටියා.

“අපිට හෙටත් යන්න පුළුවන්ද අද වගේ?”
සාරා අයිරෝගෙන් ඇහුවා.

“නෑ සාරා. මේ ඔයා ඔයාගෙ පවුල චිකි
ඉන්න ඕන කාලයක්.”
අයිරෝ කිවුවා. “අපේ කතාව මතක
තියාගන්න. ගෙදර ඉඳගෙන ඔයාගෙ අත්
නොඳින්නේදැවොත් ඔයා ආදරය කරන හැ-
මෝම ආරක්ෂා කරන්න ඔයාට
පුළුවන්. මම ඉන්නෙ ගොඩක් දුර නෙවෙයි.
රැකවරණයක් දැනෙන තැනක් ගැන ඔයා
මතක් කරගන්න හැම වෙලාවෙම මම ඔයා
චිකි ඉන්නව.”

“ඔයා මට ඒරයෙක්” සාරා සිහින් හඬින්
කිවුවා.

“ඔයත් මට ඒරයෙක් සාරා. ඔයාට ආදරය
කරන හැමෝටම ඔයා ඒරයෙක්.” අයිරෝ
කිවුවා.

හින්දු වැටුණු සාරා පසුවද අවදි වන විට
අයිරෝ පිටත්ව ගොස් තිබුණා. සාරා රැකවරණය
සහිත ස්ථානය ගැන මතක් කරගනිමින් අයිරෝ සමග
කතා කළා. ඇය පෙරදා රැයේ ගිය වීර චාරිකාව
අතරතුර දුටු සහ ඉගෙනගත් සියලුම දේවල් චිත්‍රයට
නැගුවා. අම්මා ළඟට දුවගෙන ගිය ඇස සිතුවම්
පෙන්වමින් අම්මාට අලුත් ආරංචිය කිවුවා.

“අපිට පුළුවන් අම්මා අතින් අයට පරෙස්සම් වෙන්න
උදව් කරන්න.” ඇය කිවුවා. “ මට මගේ වීර
චාරිකාවෙදි ගොඩක් වීරයෝ හමු වුණා!”

“ සාරා, ඔයා කියන්නෙ ඇත්ත!” අම්මා කිවුවා.

“ මිනිස්සු කොරෝනා වෛරසයෙන් ආරක්ෂා කරන
ගොඩක් වීරයෝ ඉන්නවා.” අම්මා කිවුවා. “අපේ
ආදරණීය ඩොක්ටර්ස්ලා සහ නර්ස්ලා වගේ වීරයෝ
ගොඩක් ඉන්නවා. ඒත් ඔයා නිසා මට මතක් වුණා අපි
හැමෝටම කරන්න වැඩක් තියෙන බව. ඒක හරියට
කළොත් හැමෝම වීරයෝ වෙනවා. වගේම මගේ
ලොකුම වීරයා ඔයා.”

